

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **R. L.**, zastoupený JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014, č. j. OAM-196/ZA-ZA04-P06-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 3. 2015, č. j. 29 Az 23/2014 – 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Ing. Jiřího Špeldy **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o nepřípustnosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále též „zákon o azylu“).

[2] Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze. V ní namítal, že nebylo namístě odmítnout jeho žádost pro nepřípustnost, jelikož doložil nové skutečnosti odůvodňující jeho druhou žádost o mezinárodní ochranu v České republice. Těmito novými skutečnostmi jsou zdravotní stav jeho dcer a politická situace na Ukrajině. Správní orgán se jimi zabýval nedostatečně.

[3] Krajský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Argumentoval zejména tím, že žalobcem uváděné nové skutečnosti nelze chápat jako takové nové skutečnosti, které by žalovanému bránily v aplikaci § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalovaný již o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu meritorně rozhodoval v roce 2012. Toto rozhodnutí bylo následně přezkoumáno a potvrzeno jak městským soudem, tak i Nejvyšším správním soudem. Soudu je z úřední činnosti (ze spisů 29 Az 18/2013 a 29 Az 20/2013) známo, že rovněž námitky týkající se zdravotního stavu žalobcových dcer byly podrobeny důkladnému přezkumu ve vztahu k jejich vlastní žádosti o mezinárodní ochranu a ani zde nebyly shledány důvodnými. Co se týče situace na Ukrajině, v době vydání správního rozhodnutí zde nebyl zaznamenán válečný stav v azylově

relevantním smyslu. Soud zohlednil eskalaci konfliktu ve vztahu k žalobci. Ten před svým odchodem do České republiky pobýval v západní části Ukrajiny, kde nadále žijí jeho příbuzní. Tato oblast není nijak ohrožena konfliktem probíhajícím na východě Ukrajiny, návrat tam je možný bez jakéhokoliv omezení. Dle krajského soudu je tato žádost podána účelově, a to z důvodu legalizace pobytu.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že je dán důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[5] Krajský soud se dle stěžovatele zcela ztotožnil se závěry žalovaného, aniž by důkladně prozkoumal faktickou stránku věci, zejm. pokud se jedná o situaci na Ukrajině. Měl se hlouběji zabývat všemi stěžovatelem doloženými odkazy ohledně situace na Ukrajině a sám si udělat názor až na základě samostatně zjištěných tvrzení. V rozsudku chybí i důkladné posouzení dostatečnosti zdravotní a pedagogické péče o jeho dcery na Ukrajině.

[6] Stěžovatel si nedokáže představit muka, kterým by byl vystaven, pokud by musel opustit své děti. Tuto obět' po něm nelze požadovat. V případě nuceného návratu na Ukrajinu nemá v podstatě nic, vzhledem k délce doby, po kterou pobýval v České republice. Opakovaná žádost o mezinárodní ochranu nebyla podána účelově, naopak v ní byly poskytnuty nové skutečnosti.

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Poté, jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti ve skutečnosti, že se v jeho případě jedná o nucený návrat spolu s nezletilými dětmi do země, kde probíhá válečný konflikt, kde nemají žádné zázemí a kde jim nebude poskytnuta potřebná zdravotní péče. Dle jeho názoru je třeba zodpovědět otázku, zda je takový postup přípustný. Konkrétně namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav jednak vzhledem k politické situaci na Ukrajině, jednak potom ve vztahu k tamním podmínkám pro jeho dvě dcery. Dle poslední z námitek představuje nucený návrat stěžovatele na Ukrajinu nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzením, že krajský soud neopatřil podklady potřebné pro rozhodnutí, zejm. informace o situaci v zemi jeho původu. K používání

informací o zemi původu se soud vyjádřil např. ve svém usnesení ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Azs 22/2010 – 74, v tom smyslu, že „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. *Kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení*, in: GYULAI, G.: *Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU*, Budapest, 2007)“. V projednávaném případě splňují zdroje a informace, z nichž soud a ministerstvo vycházely, všechny výše uvedené požadavky. Žalovaný rozhodnul o nepřipustnosti stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu dne 3. 6. 2014, v tomto rozhodnutí vycházel z Informace MZV ČR ze dne 2. 10. 2013, č. j. 110044/2013-LPTP, z Informace MZV ČR ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014/LPTP, z Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2014, leden 2014, ze Zprávy Evropské komise o pokroku v zemi za rok 2013 ze dne 27. 3. 2014, z informace ZÚ Kyjev ze dne 10. 3. 2014, č. j. 221/2014-KIEV, ze zprávy CRS pro Kongres USA, Steven Woehrel, ze dne 24. 3. 2014 a z aktuálního znění informací databanky ČTK: „Země světa, Ukrajina“. Nejvyšší správní soud tak neshledává žádné důvody, které by mohly vést k pochybnostem o aktuálnosti podkladů, z nichž ministerstvo při svém rozhodování vycházelo. Navíc zde není ani důvod pochybovat o jejich objektivitě a relevanci. Krajský soud navíc nad rámec informací aktuálních v době vydání rozhodnutí žalovaného, v souvislosti se stěžovatelovými žalobními námitkami, zohlednil v jeho prospěch eskalaci konfliktu na Ukrajině. Dospěl však k závěru, že ta není překážkou pro návrat stěžovatele do původního místa pobytu, kde konflikt neprobíhá. Tento závěr ve vztahu ke změně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině zastává i Nejvyšší správní soud (srov. usnesení ze dne 11. 9. 2014, č. j. 5 Azs 22/2013 – 31).

[11] K námitkám týkajícím se zdravotního stavu stěžovatelových dcer a pedagogické a lékařské péče o ně v případě jejich návratu na Ukrajinu žalovaný konstatoval, že se jimi zabýval již při rozhodování o stěžovatelově první žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto důvody posoudil zejména v samostatných řízeních o žádosti stěžovatelovy bývalé manželky a dcer o mezinárodní ochranu. Žádné nové azylově relevantní skutečnosti v dané věci nenastaly. Krajský soud se s těmito závěry ztotožnil. Nejvyšší správní soud podotýká, že dne 20. 6. 2013 v rozsudku č. j. 7 Azs 2/2013 – 39 pro nepřijatelnost odmítl kasační stížnost stěžovatelovy bývalé ženy a jeho dvou dcer. Zde se zabýval specifickými námitkami relevantními právě ve vztahu k nezletilým stěžovatelkám, na toto odůvodnění tedy nyní odkazuje.

[12] Poslední námitkou stěžovatele je nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud, stejně jako žalovaný i krajský soud, nespatřuje ve stěžovatelem vylíčených osobních poměrech důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevyklučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.

[13] Nejvyšší správní soud má za to, že v případě stěžovatele se o takovou výjimečnou situaci, kdy by již nutnost pouhého vycestování z území ČR byla nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života, nejedná. Je třeba připomenout, že ani stěžovatelovy dcery a bývalá manželka

nezískaly mezinárodní ochranu v České republice. Rodině tak nic nebrání pěstovat svůj soukromý a rodinný život na Ukrajině, kde mají ostatní příbuzné.

[14] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[16] Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 6. 2014, č. j. 29 Az 23/2014 - 6, byl stěžovateli ustanoven advokát JUDr. Ing. Jiří Špelda. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje žalobce i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby (tj. podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud mu proto přiznal v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 3.100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že je advokát plátcem DPH, zvyšuje se odměna o příslušnou daň. Celkem tedy zástupci náleží 4.114 Kč

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu